

Met tram 15 langs vijf kostbare kunstgalerijen in Antwerpen

De kunsttram

Het kunstaanbod in Antwerpen en zijn randgemeenten is gigantisch. Om jou wat keuzestress te besparen, trok ik er op een zonnige herfstdag op uit met tram 15 om vijf bezienswaardige Antwerpse kunstgalerijen te selecteren. Het resultaat? Een mix van kunstvormen, kunstenaars en galeristen met elk een uniek verhaal. Volg de tramlijn en ontdek het zelf!

1. Art Inn Antwerp

Mijn kunstrip begint als ik opstap aan halte P+R Linkeroever. Al na vier minuten rijden, stap ik af aan halte Van Eeden, net voordat de tram aan zijn tocht onder de Schelde begint. Na drie minuten wandelen, kom ik aan op mijn eerste bestemming. Op het raam lees ik ‘Art Inn Antwerp’.

Petra Noordzij, een van de drie kunstenaars die samen een pand huren in de Beatrijkslaan, is druk in de weer in haar atelier. De jonge artieste ontvangt mij hartelijk en vertelt mij dat het allemaal is begonnen met haar passie voor de beeldhouwkunst en dan vooral voor portretten. ‘Ik kom uit Nederland, maar toen mijn vader tien jaar geleden in Antwerpen is komen wonen, ben ik bij hem ingetrokken om een beeldhouwopleiding te volgen aan de Academie voor Schone Kunsten. En dan ben ik hier blijven plakken, zoals je ziet.’ Na haar beeldhouwopleiding wilde ze iets doen met klei, dus volgde ze nog een opleiding keramiek aan het Instituut voor Kunst en Ambacht in Mechelen. ‘Al bijna drie jaar combineer ik beide passies in mijn atelier. Als ik niet als verpleegkundige aan het werk ben, dan ben ik hier te vinden. Het is een uit de hand gelopen hobby waarin ik echt mijn creativiteit kwijt kan. Het geeft mij enorm veel positieve energie.’

Tekst: Eline Broeckx

Momenteel droomt Petra hardop van wat de toekomst zal brengen. ‘Mijn grootste droom is om een webshop te starten, zodat ik mijn keramische kunst kan verkopen. Het zal een combinatie worden van werken die ik geleid door mijn eigen intuïtie heb gemaakt – vaak in aardtinten en ronde vormen – en werken in opdracht. Ik hou ervan om uitgedaagd te worden, maar het is mij nooit om het geld te doen geweest. Ook zou ik hier een winkeltje willen beginnen en workshops willen geven, maar of dat gaat gebeuren, hangt af van wat er op mijn pad komt. Wat ik wel weet, is dat ik het artistieke en het praktische wil blijven combineren.’ Petra Noordzij maakt alles – borden, kopjes en vazen, keramische kunst, maar ook beelden – met evenveel liefde. En dat maakt haar werk een bezoekje waard. De deur van de Beatrijkslaan 32 staat altijd open. Misschien krijg je net als ik een testje mee naar huis!

2. De Zwarte Panter

Van halte Van Eeden rijd ik met de tram tot aan de Groenplaats. Na een fijne wandeling van vijf minuten langs de Nationalestraat en de Steenhouwersvest, stap ik binnen in De Zwarte Panter in de Hoogstraat. Galerist en buitengewoon verteller Adriaan Raemdonck weet me meer dan een uur te boeien met zijn verhalen.

‘In 1968 studeerde ik aan de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Toen dacht ik nog dat ik kunstenaar zou blijven, maar dat had ik fout ingeschat... In dat jaar ben ik op 5 december een galerie begonnen in een oud gebouw dat voordien het bekende bordeel ‘De Zwarte Panter’ was geweest. Ik heb de naam overgenomen, omdat het mijn bedoeling was om er tijdelijk te blijven en er tentoonstellingen en feesten te organiseren, zonder dat het met verkopen te maken moest hebben. Maar dat is toch anders gelopen dan gepland.’ Omdat het niet zijn bedoeling was om het te blijven doen, combineerde hij zijn job als galerist in het begin in de weekends nog met decorbouw bij de televisie.

In 1970 verhuisde hij naar het pand met de kapel waar hij nu nog zit. Zelf houdt hij al van jongs af aan van de schilderkunst. Het is dus niet zo vreemd dat hij de kunst op geen enkel moment loslaat. Hij is dan ook altijd druk in de weer met de galerie. ‘Het leven is zo’n plezier als je elke dag in een bruisende kunstbiotoop staat. Ik maak artiesten graag mee, in hun gevecht voor wat ze willen. En daarin is het mijn opdracht om hen wat naambekendheid te geven. Maar het is niet omdat ik hen visibiliteit geef, dat ik als galerist alleen kan bestaan. Ik ben er mij van bewust dat ik zonder kunstenaars niets ben. Het is een geheel waarin ik maar een pion bent. En een expositie is pas gelukt als de kunstenaar tevreden is.’

© Petra Noordzij

© Eline Broeckx

Voor Adriaan draait het dus niet alleen om geld ontvangen. De galerie is niet alleen zijn levenswerk, maar ook zijn levensbron. ‘De kunst maakt mij het leven leefbaar. Ik zie en hoor elke dag nieuwe dingen. Dat is toch een plezier.’ En ook uit de artiesten met wie hij samenwerkt, put hij kracht. ‘Ik ga altijd op zoek naar kunstenaars en hun werk bij wie en waarbij ik een bepaald gevoel heb. Hugo Heyrman, Fred Bervoets en Jan Cox zijn daar maar een aantal voorbeelden van. Café De Muze heeft een belangrijke rol gespeeld in die zoektocht naar de juiste kunstenaars. Het ging er elke avond over kunst.’

Ondertussen schittert Adriaan in de film ‘Ik schilder met schilders’ – volgens mij hadden er geen betere titel kunnen bedenken. Hij is fanatieker geweest dan de meeste galeristen en heeft binnen de kunstsector veel weten te verwezenlijken. Ik vind het dan ook logisch dat hij zo’n overzicht van de hoogtepunten uit zijn leven krijgt. Als jij de film – net als ik – gaat kijken, ga daarna dan zeker bij hem langs in de Hoogstraat 70-72-74.

3. Galerie V.Brachkine

Na een uitgebreide lunchpauze in Jojo’s in de Otto Veniusstraat – een zijstraat van de Meir – wandel ik over de Keyserlei en neem ik de tram aan het Centraal Station. Op elf minuten rijd ik van halte Diamant tot halte De Merode in Berchem. Als ik afstap, zie ik de galerij al recht voor mij.

Vladislav Brachkine – ondertussen galerist én artiest – stelt er in een kleine ruimte zijn impressionistische schilderijen tentoon. ‘Ik heb vier jaar aan de Russische Academie voor Kunst gestudeerd en woon sinds 2005 in België.’ Hij kwam naar België om in de bouw te werken en schildert in bijberoep. ‘In het begin was het gewoon een hobby, maar omdat de benedenverdieping leegstond, zei de huisbaas dat ik de ruimte mocht huren om er een galerij te beginnen. In 2016 hebben mijn broer – hij houdt zich bezig met het papierwerk – en ik hier mijn eerste echte tentoonstelling georganiseerd.’ Hij schildert zowel voor zichzelf als op bestelling, dus als je op zoek bent naar een prachtig stilleven of portret, dan ben je op de Grotesteenweg 1 in Berchem aan het juiste adres. ‘Ik hou ervan om naar een park of stad te gaan en daar te schilderen, maar ook vind ik het fijn om in opdracht te werken. Het is fantastisch om te zien dat je mensen met een simpel schilderij gelukkig kan maken.’ Vladislav vertelt mij

dat bijna niemand weet dat hij schildert. Dat vind ik heel jammer om te horen, want hij is bijzonder goed in wat hij doet.

© Eline Broeckx

4. Campo & Campo

Na amper een minuut wandel ik de volgende kunstgalerij binnen. Carla Janssens, al sinds 2005 de rechterhand van Guy Campo, weet mij alles te vertellen over Campo & Campo. ‘In 1897 heeft grootvader Campo de galerij opgericht, dus wij bestaan volgend jaar 125 jaar. Vroeger zat Campo op de Meir, wat een zeer goede locatie was, maar toch is hij het er moeten stoppen. Dat kwam hoofdzakelijk door een familievete die de familie in twee heeft gesplitst. Zo zijn er twee veilinghuizen ontstaan: Campo Vlaamsekaai, die nu niet meer bestaat, en Campo & Campo. Hier was vroeger bioscoop ‘Berchem Palace’, die ze later hebben omgebouwd tot een discotheek en die wij in 1992 hebben omgetoverd tot een kunstgalerij-veilinghuis.’

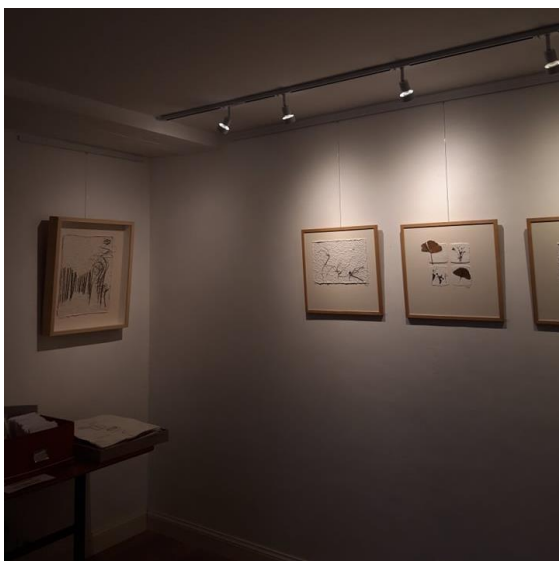
Enerzijds organiseert Guy Campo jaarlijks meerdere veilingen. Van moderne kunst- tot antiekveilingen, dus er is voor elk wat wils. Anderzijds kan je de kunstgalerij bezoeken om de tentoongestelde werken van heel wat grote namen te bewonderen. ‘Guy Campo is

5. Arttilia

zelf geen kunstenaar, maar hij is natuurlijk wel opgegroeid in de kunstwereld. Daardoor heeft hij als kunstexpert veel contacten in het milieu die hun werken hier willen komen tentoonstellen. Zo waren de meest recente exposities van Panamarenko, Ever Meulen en Paul Van Hooydonck. Ook biedt hij nog onbekende kunstenaars mogelijkheden. Zij kunnen hun werken komen presenteren op de groepstentoonstellingen. In juni stelt hij de galerij ter beschikking aan de leerlingen van Academie Berchem en Kunsthumaniora Sint-Lucas.' Op elk moment van het jaar is Campo & Campo op de Grotesteenweg 19-21 in Berchem dus een bezoekje waard!

© Eline Broeckx

© Eline Broeckx

Ik ben op een kwartier met tram 15 aan halte Gemeenteplein in mijn *hometown* Mortsels. Ik stap af en moet twee minuten wandelen tot aan Arttilia. Maar eerst ga ik op het plein naast de kunstgalerij een cafeetje binnen om koffie te drinken. Als ik ben opgewarmd, ontmoet ik in de galerij twee lieve vrouwen: Lucienne Dillen, galleriste, en An Bruloot, papierkunstenares.

Terwijl An de andere bezoekers meer over haar werken vertelt, praat ik met Lucienne. 'In september 2017 heb ik de kunstgalerij geopend, omdat ik zelf amateurkunstenares ben en merkte dat er in de buurt maar weinig ruimten zijn om je kunst tentoon te stellen.' Ze heeft het pand samen met haar man Wim gekocht, maar zij runt de zaak. Niet alleen houdt ze de galerij draaiende, maar ook blijft ze zich artistiek uitleven. 'Ik schilder en teken heel graag en dat is eigenlijk al mijn hele leven zo. Ik zat in het Jeugdatelier in Mortsels en ging later naar Kunsthumaniora Sint-Lucas in Antwerpen. Daarna ben ik hier nog naar de Academie voor Beeldende Kunst gegaan. Maar het is eigenlijk pas in 2015 dat ik met mijn werk naar buiten ben gekomen.' Omdat ze weet hoe moeilijk het is om je als beginnend kunstenaar te tonen, geeft ze iedereen de kans om in haar galerij te exposeren. Alles is mogelijk. 'Kantwerk, keramiek, beelden, schilderijen... Ik heb het allemaal al zien passeren. Het voelt fijn om een plek te zijn waar kunstenaars ontdekken hoe het allemaal in zijn werk gaat.' Die gemoedelijke sfeer vind ook ik als bezoeker heel aangenaam. De galerij is dus zeker een aanrader om naartoe te gaan als je het niet gewend bent om naar kunst te kijken. Ze legt je geduldig en met plezier alles uit.

Even later spreek ik met kunstenares An. Zij en Lucienne kennen elkaar allang, want ze

zitten in dezelfde kunstkring. Het is ook niet de eerste keer dat ze hier exposeert. ‘Mijn eerste tentoonstelling hier was samen met een keramiste, maar ik vind het zo’n mooie ruimte, dus een tweede keer leek mij leuk.’ Al snel begrijp ik waarom ze zich graag met papierkunst bezighoudt. ‘Van opleiding ben ik fotografe en ik heb zo goed als heel mijn carrière in de grafische sector gewerkt. Daar is mijn liefde voor papier geboren. Ik ben dan ook workshops papierkunst gaan volgen en sinds 2005 kan ik niet meer zonder die creatieve uitlaatklep. In de zomer in de tuin is dat heerlijk. Dan ben ik even echt van de wereld en denk ik niet aan wat er allemaal misloopt in de wereld.’

Na mijn bezoek aan Arttilia – ‘kunst aan de lindeboom’ – stap ik voldaan op de tram tot aan eindhalte P+R Boechout. Ik geniet nog een dikke tien minuten na van mijn kunstrip vol memorabele kunstwerken en gezellige, interessante en vooral talentrijke artiesten en galeristen. Ik ben zeker van plan om nog eens terug te gaan en meer kunstgalerijen te bezoeken. Het was een hele fijne ervaring en misschien spaar ik wel voor een kunstwerk dat ik vandaag heb gespot.